

Одинадцять
помідорів
один маленький

Євгенія Кузнєцова

Одинадцять
помідорів
і
один маленький

Ілюстрації
Катерини Яцушек

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

УДК 821.161.2-31-93

К 89

Євгенія Кузнєцова

К 89 Одинадцять помідорів і один маленький: текст / Євгенія Кузнєцова. — Львів: Видавництво Старого Лева, 2023. — 88 с.

ISBN 978-966-448-114-1

«Одинадцять помідорів і один маленький» — дитяча повість авторки українських бестселерів Євгенії Кузнєцової.

Олег, Устина та Іван звичайні собі діти — граються гаджетами, вчаться, допомагають тітці Лолі доглядати за помідорами. Але хто ж знав, що їх чекає таке незвичайне літо, у якому веселощі з томатами виходять з-під контролю, а серед мотлоху в закинутому будиночку на дереві вони знаходять дивний пристрій з незрозумілою грою. І що робити, якщо на очі їм раптом з'являється цілком справжній і дуже невдоволений гном, який без упину вимагає пароль і погрожує знищити весь помідорний урожай тітки Лоли? Розповісти батькам? Впоратися з ним самотужки? Чи пильнувати городину і вдень, і вночі...

УДК 821.161.2-31-93

ISBN 978-966-448-114-1

© Євгенія Кузнєцова, текст, 2023

© Катерина Яцушек, ілюстрації 2023

© Видавництво Старого Лева, 2023

Усі права застережено

Катастрофа

Устина знала: тітці Лолі довіряти не можна. Їй було навіть трохи шкода Олега, бо той мусив жити із тіткою Лолою практично весь рік, а не тільки влітку і на канікули, як вони з Іваном. Ну, а як інакше? Це ж його мама. Навіть якщо взяти просто ім'я — Лола. Що це взагалі таке?

Устина не одразу дізналась, що тітка Лола була насправді Ольга — колись поштарка принесла лист якійсь Ользі, і Устина побачила, що тітка Лола присвоїла його собі!

— Тату, — прошепотіла вона того вечора у темряві перед сном, — я знаю про тітку Лолу щось страшне.

— Що, доню? — відповів тато. На відміну від своєї сестри, Устинин тато був зовсім не лихим. Він постійно сидів за комп'ютером і клацав на клавішах так, що вони ледь не

диміли. Тому взагалі неясно, як тітка Лола могла називати його безруким, якщо його руки таке виробляли.

— Що ти знаєш про тітку Лолу? — спитав тато.

— Вона забирає чужі листи! — сказала Устина і тоді й дізналась, що тітка Лола і є Ольга, тому ніяких чужих листів вона не забирала, а Лолою її називають через те, що вона малою не могла казати «Оля», а казала «Лола». Так і лишилась Лолою. «Здуріти можна! — подумала Устина. — Тітка Лола колись була дитиною та й ще не могла щось вимовляти!»

Зараз у це повірити було дуже складно. Тітка Лола вимовляла все дуже чітко. Не тільки чітко, а й голосно! Так голосно, що коли сидіти в кінці городу над прірвою, то від голосу тітки Лоли із урвища злітають птахи і ще довго перелякано кричать у небі.

Хай там яка тітка Лола була гучна і грізна, але було в ній і щось хороше. Наприклад, цинабони. Цинабони — це такі равликобулки з корицею і вершковим кремом, від яких пахнуть — аж до прірви! Тітка Лола їх пекла і гукала потім, аби йшли їсти, і це був крик, якого ані Устина, ані Олег, ані менший брат Устини Іван не боялися зовсім.

— Хапайте по одному — і геть з очей! — кричала тітка Лола. І вони хапали й тікали.

А потім тітка Лола приходила до них із каструлею з-під крему і казала:

— Щоб вилизали мені до блиску! — І вони вилизували, а потім ще давали собаці. Тож цинабони цілком виправдовували

існування тітки Лоли на землі. Здається, вона любила тільки свою духовку, де було мільйон усяких кнопок і режимів, до яких не можна було торкатись і наблизитись, бо для неї духовка – як для гонщика Феррарі.

Окрім духовки, тітка Лола ще любила помідори. Боже, як вона любила помідори! Та вона сина свого не любила так сильно, як помідори! Помідороодержимість тітки Лоли не знала меж. Її спальня виходила на помідорове поле. Власне, весь город біля хати і був помідоровим полем.

Тітчина хата, у якій діти проводили літо й канікули, колись була одноповерховою. Тепер тітка Лола звела другий поверх, і хата перетворилася на помідоровий замок. На першому поверсі була величезна кухня і вітальня, де тітка Лола робила цинабони, де працював тато Устини й Івана, щоб не відходити далеко від цинабонів, і де Олег постійно сидів зі своїми книжками, бо навіть улітку готувався до олімпіад, які постійно вигравав.

На другому поверсі були дві дорослі спальні й одна дитяча. Уздовж стіни біля сходів нагору висіли великі фотографії помідорів: жовті, зелені, квітучі, чорні, порепані – всякі. Це фотографувала Ксеня, мама Устини й Івана. Вона ж робила дизайн кухні і вітальні. Найбільша спальня на другому поверсі належала, звісно, тітці Лолі. Її балкон виходив на город з помідорами, щоб вона у будь-який час могла поглянути на те, як вони ростуть і почуваються. Тітка Лола застеляла ліжко покривалом із помідоровим принтом, а на стіні над ліжком

висіло величезне полотно з помідором. Кружка, яку вона на ніч ставила собі біля ліжка, була, звісно, у формі помідора.

Дитяча ж спальня була вся у дротах, телефонах і планшетах, і у час полуденної спеки діти всі разом валялись у своїй кімнаті і шпилили в ігри, аж допоки мама Ксеня, тато Дмитро чи й сама тітка Лола не виганяли їх надвір.

Того дня, який пізніше стане відомий як день катастрофи, діти мусили встати рано, бо знали, що їм сьогодні належить виконати велику місію: зібрати три відра помідорів і завантажити їх у тітчин пікап.

Дивовижно, хоча ви вже, мабуть, і не здивуєтесь, але пікап тітки Лоли був червоного кольору (звісно, як помідор), а на дверцятах були намальовані щасливі помідори з очима і ногами. Пікапом тітка Лола возила помідори до готелю і санаторію. І сьогодні у готелі було весілля, тому три відра найкращих, добірних помідорів мали бути зібрані з самого ранку і завантажені в пікап. Тітка Лола ніколи б не довірила цю важливу справу дітям, але сьогодні була помідороконференція, де вона представляла новий сорт помідорів (Імператорський репаний), тож вона зачинилась у своїй спальні і говорила в екран, а діти збирали помідори. Дмитро мав повезти їх на весілля (помідори, не дітей).

Але дітям чомусь часто буває весело. Причому буває весело і смішно зовсім без причини. І досить часто буває весело тоді, коли справа вимагає максимальної серйозності. А весільні помідори були саме такою справою. Спершу стало